

De jacht.

Klopjacht in najaar 1961. Staand: J.W. Welmer, W. Kistemaker, B.J. Oonk, G.J. Altena, H.W. Udink, A.J. Oosterkamp en B.H. Straalman. Zittend de kloppers: G.J. Welmer, J.W. Bolink, E.J. Oonk en W. ten Hove.

de essen in cultuur gingen brengen, zwierven hier nog de oeros en eland door het bos. De heidevelden werden echter steeds uitgebreider en de bossen steeds schaarser. In die tijd begon daarom de adel de jacht op het grotere wild voor zich op te eisen. Hier ligt daarmee de basis voor het eeuwenlange alleenrecht van de adel en de regenten uit de stad om te mogen jagen. Onze omgeving en trouwens heel Twente vormde altijd een voortreffelijk jachtgebied, reden waarom het ook wel het paradijs der edelen werd genoemd. Een millennium geleden kon hier naast herten, beren, reeën en wilde zwijnen nog gejaagd worden op wolven en elanden.

De edelen bleven steeds meer jachtgebieden voor zich opeisen en in de 16^e eeuw werd in Overijssel zelfs wettelijk vastgelegd dat alle jacht voorbehouden was aan edelen en aan burgers van de steden Kampen, Zwolle en Deventer. Dit leidde tot de nodige schermutselingen in het jachtveld tussen adellijke lieden en burgers. Uiteindelijk kregen de burgers toestemming op eenden, vinken, kraaien en andere vogels te jagen; van het "Heeren Wild", zoals hazen en patrijzen, diende men af te blijven. Tegen het einde van de 17^e eeuw werden de eerste en later zeer populaire klopjachten gehouden. In het ene na het andere bos werd een flink aantal boeren gestuurd, die ook hun vrouwen, knechten en dienstmeiden hadden meegebracht. Zij moesten, door te schreeuwen en met houten voorwerpen te keer te gaan, het wild dat zich in de bossen bevond opjagen zodat de jagers met hun snaphanen strategisch gereed konden gaan staan om de dieren te schieten.

Vanaf omstreeks het midden van de 18^e eeuw verminderde de populatie wilde zwijnen en edelherten sterk. De markegronden werden steeds meer in cultuur gebracht en door het kappen van de bossen, kon het grote wild zich daar niet meer handhaven.

Tegenwoordig is de jacht niet meer voorbehouden aan de adel en de heren uit de stad. Wie een jachtacte heeft en kans ziet voldoende jachtgronden te pachten van de grondeigenaren mag, binnen bepaalde regels, op jacht gaan. Meestal gebeurt dat gezamenlijk in combinatie met andere jagers die aansluitende gronden hebben kunnen pachten.

16-12-1892. Woensdag en Donderdag hield graaf Bentinck hier een grote drijfjacht. Den eersten dag werden er met 7 geweren 65 hazen, 2 konijnen en 3 patrijzen geschoten en den tweeden dag met 9 geweren 67 hazen, 2 konijnen en 11 patrijzen.

Ons gebied heeft heden ten dage nog een redelijk goede wildstand. Wandelend door de natuur zie je geregeld vrijwel tamme reeën. Tot de jachtbuit van de

In de pre-historie werd in ons gebied gejaagd op hollenberen, wolharige neushoorns, wilde paarden, rendieren en de imposante mammoet met z'n slag tanden van wel 4 meter lang. De toenmalige jagers verschalkten deze enorme dieren met simpele houten werpsperen met daarop een in het vuur geharde punt. Waren die dieren geveld, dan werden ze met stenen vuistbijlen geveld en de huiden schoongekrabd. Het vlees was natuurlijk voor de consumptie.

Na de ijstijd kregen we hier de rendieren: edelherten, reeën en elanden. Er werd op ze gejaagd met de werpspeer en pijl en boog, waarbij men pijlspitsen gebruikte van vuursteen. Toen zo'n 600 jaar na Chr. de boeren

huidige Markelose jagers horen haas, konijn, fazant, patrijs, snip en eendesorten. Er worden de jagers wel steeds meer beperkingen opgelegd onder groeiende druk van de tegenstanders van de jacht. De jager ziet zichzelf steeds meer als jachtveldbeheerder inplaats van “plezierjager”.